

Шайновъ. А пъкъ азъ ще ви кажа, че отъ насъ нѣма извършено нищо престѣпно. И че ще се червите единъ день, когато се изнесе всичко предъ сѣда и разберете, че вие сте заблудени. И пакъ повтарямъ, че вие ще се червите.

Дауловъ. Днесъ дамитѣ си червятъ устнитѣ и средъ улицата безъ да се срамуватъ, та защо да се срамувамъ азъ, когато се червя за едно полезно дѣло? Прочие, пригатвайте се.

Шайновъ. Та нѣма ли за мене последня дума?

Дауловъ. Публично — да! Но насаме нѣма защо... Но да не губимъ време. Умолявате се господа Шайновъ, Камбуровъ и вие Живковъ — последвайте ни.

Камбуровъ. Азъ бихъ казалъ . . .

Дауловъ. Никакво казване. Тръгвайте, за да не викамъ и другитѣ стражари, които чакатъ доле.

Шайновъ. (Къмъ жена си) До завръщането ни не оставяйте бюрото.

Дауловъ. Струва ми се, че не ще се върнете скоро, затова не заставяйте дамитѣ да ви чакатъ... Прочие, повтарямъ, да вървимъ!

(Изизатъ единъ по единъ)

(Стефка и Недѣля сами)

Недѣля. Какъвъ позоръ! Какъ ще се явимъ предъ свѣта?

Стефка. Азъ имъ казвахъ. Дебели глави и туйто.

Недѣля. Сега какво ще правимъ?

Стефка. Адвокатитѣ ще ни научатъ.